

ἀς μαρτυρήσῃ ἐναντίον μου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως. Κόμη Ἰορδάνη τῆς Ἀγαλλῶνος, μὴ προφυλάττεσαι ἀπ' ἐμοῦ, οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἰδικῶν μου. Εἴμεθα φίλοι, ἕως οὗ ὁ βασιλεὺς ἔχει ἐχθρούς.

— Καθὼς εὐχαριστεῖσαι, Ἰουσοῦφ.

— Τώρα ἀς υπάγωμεν νὰ καθησυχάσωμεν τοὺς ἡμετέρους, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀνήσυχτοι.

Καὶ οὕτως ἔπραξαν. Τὴν νύκτα ἐκείνην, δὲν ἐκοιμήθησαν πλέον. Ἀνενέωσαν τὰ πυρὰ, καὶ διενυκτέρευσαν συνομιλοῦντες.

Ὁ Μαμφρέδης ἐκάθητο ἐν μέσῳ τοῦ Ἰουσοῦφ καὶ τοῦ Ἀγαλλῶνος. Ἡ βασίλισσα τοὺς περιποιεῖτο. Ἡ Ἰόλη ὑπεδέξατο αὐτοὺς μειδιδῶσα, καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι.

Ὁ Ἀμνηρὰς ἐρωτηθεὶς πῶς συνηντήθησαν μετὰ τοῦ κόμητος Ἰορδάνου, ἀπεκρίνατο :

— Δέον νὰ μάθετε, κύριοί μου, ὅτι μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ βασιλέως, ὁ ὅποιος διήλθεν ὑπὸ τὰ καταλύματά μου, ἐξηπλώθην χαμαὶ καὶ ἐθρήνουν ἐπὶ τῇ παρελθούσῃ καὶ τῇ παρούσῃ συμφορᾷ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Τέλος]

Ἀκούσασα δοθεῖσαν τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας τοῦ συζύγου της, ἡ Σάρρα ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐποίησε κίνησιν τινα ὡς εἰ νὰ ριθῇ ἐκ τῆς ἀμάξης.

Ὁ Φροσσάρ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ ἐσκέφθη: Ἐγὼ εἶμαι τέλος πάντων μετ' αὐτῆς, θὰ δυνηθῶ ν' ἀποκρούσω δυστύχημά τι. Καὶ κύψας πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἶπεν ἀπλῶς :

— Εἰς τὴν ὁδὸν Bellechasse.

Ἡ Σάρρα εὐχαρίστησεν αὐτὸν διὰ νεύματος, καὶ ριφθεῖσα ὀπισθεν, ἐφάνη κοιμωμένη. Τῆς ἀμάξης στάσης ἀνεκλήθη εἰς τὴν ζώην. Ἡγέρθη καί, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ, κατήλθε.

Θαλαμηπῶλος ἐφάνη πάραυτα, προσκληθεὶς ὑπὸ δύο κωδωνισμῶν, ἀντηχησάντων ἐν τῇ σιγῇ τῆς κλίμακος. Ἐδείξε τὴν εἰσοδὸν τῇ Σάρρᾳ, ἥτις δι' ἐπιτακτικῶν νεύματος ἐπέταξε τῷ Φροσσάρ νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήσῃ. Εὗρε τὰς θύρας ἀνεωγμένας, ὥσπερ περιεμένετο.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἔστη, συστέλλουσα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της, εἶτα θαρραλέως εἰσῆλθεν εἰς τὸν θαλαμίσκον, ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ εἶχε διέλθῃ τὰς θλιβερὰς ὥρας, αἵτινες τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἠκολούθησαν.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠνεφύχθη θύρα, καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της εἰσέτι ἡμφιεσμένη ἡ νεόνυμφος ἐνεφανίσθη, καὶ προχωρήσασα διὰ πραεῖας φωνῆς :

— Τί ζητεῖτε ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ; ἠρώτησε.

— Τὸν σύζυγόν σας, ἀνεφώνησεν ἡ Σάρρα, περιφρονοῦσα αὐτὴν διὰ τοῦ βλέματος.

— Καὶ τώρα ἀκόμη; εἶπεν ἡ Λευκὴ.

— Καὶ τώρα καὶ πάντοτε! ὑπέλαβεν ἡ Σάρρα μανιωδῶς. Εἶναι ἰδικός μου! Τὸν θέλω!

Ἐποίησεν ἐν βῆμα, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν θύραν ἀφ' ἧς ἡ Λευκὴ εἶχεν εἰσέλθῃ. Αὕτη ἐτέθη ἔμπροσθεν, ὡς ζῶν κώλυμα, καὶ ἀποφασιστικῇ, ἐκτείνουσα τοὺς βραχίονας,

— Δὲν θὰ τὸν ἴδῃτε!

— Ἀ! ἄ! φοβεῖσαι λοιπὸν νὰ μὴ σοῦ ἀποσπάσω αὐτόν; εἶπεν ἡ Σάρρα μετὰ φρικώδους χαρᾶς. Δὲν εἶσαι λοιπὸν βεβαία περὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἰσχύος σου;

Δύο ἄστραπαὶ ἔλαμψαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Λευκῆς. Ἀνέφξεν αὐτὴ ἡ ἰδία τὴν θύραν, καὶ διὰ τόνου ἀξιοθαυμάστου ἐμπιστοσύνης ἔδειξε τὴν διάβασιν εἰς τὴν Σάρραν, λέγουσα τὴν μόνην ταύτην λέξιν:

— Εἰσέλθετε.

Ἡ Σάρρα διήλθε καί, ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Λευκὴ ἔμεινε κατηφῆς καὶ πεπηγυῖα, ἀφιεῖσα τὴν ἀντεραστρίαν της μόνην μετὰ τοῦ συζύγου της.

Ὁ Πέτρος, ὀρθίος παρὰ τι παράθυρον, ἀνέμενε. Ἦτο ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ μαρκησίου Δεσσυνῆ. Εἰσελθοῦσα ἐν αὐτῷ ἡ Σάρρα κατελήφθη ὑπὸ ἀθυμίας.

Ἐνόησεν ἐν μιᾷ στιγμῇ πᾶν ὅ,τι τερατώδες εἶχεν ἡ τελευταία αὕτη ἀπόπειρα.

Ἀλλ' ἡ ἀπηλπισμένη ἰσχὺς τοῦ ἔρωτός της ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ὤπισθοδρόμησε. Καὶ μὴ ἔχουσα θάρρος ὅπως ὁμιλήσῃ, οὔτε ἀρκετὴν λογικὴν ὅπως ἀπομακρυνθῇ, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος κλιντῆρος κλαίουσα.

Ὁ Πέτρος ἦλθε πρὸς αὐτὴν καί, μετὰ φωνῆς πραεῖας,

— Διατί κλαίετε; καὶ πῶς εἰσθε ἐδῶ;

— Κλαίω, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ σὺ μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω ἀπεκρίνατο. Εἶμαι δὲ ἐδῶ, διότι δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ.

— Θὰ ἔδιδον τὸ πᾶν ὅπως συντελέσω νὰ μὴ ὑποφέρητε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἤξεύρετε ὅτι δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἐμαυτόν.

— Καὶ μήπως προηγουμένως ἀνήκες;

— Ὑμεῖς αὐτὴ μὲ διετίθετε. Δὲν ὤφειλον νὰ συναινῶ εἰς πάντα ὅπως σὰς σῶσω;

— Αἱ λοιπὸν! ἀνωφελὲς προσπάθεια, ἀνέκραξε μετὰ παραφορᾶς, διότι ἐχάθην τώρα πλέον ἢ ποτέ Ἐπιστολὴ ὑπ' ἐμοῦ γραφεῖσα ἐγνώρισε τὰ πάντα εἰς τὸν σύζυγόν μου. Γινώσκει ὅτι ἀνεχώρησα ἵνα μὴ ἐπανέλθω πλέον. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ μάθω ἐὰν τώρα, ὅποτε δὲν ἔχω ἄλλον ἢ σὲ ὅπως μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ προστατεύῃ, θ' ἀπευθυνθῶ ἀνωφελῶς εἰς τὴν τιμὴν σου.

— Εἰς τὴν τιμὴν μου! ἐπανέλαβεν ὁ Πέτρος. Ὅ, εἶμαι σεβαστάτερος, ἐγκατα-

λείπων γυναῖκα φέρουσαν τ' ὄνομά μου, ἢ ἀποποιούμενος τοῦ ν' ἀκολουθήσω τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου μου, τοῦ εὐεργέτου μου, τοῦ δευτέρου πατρός μου; Ὑπῆρξα ἄτιμος ἄπαξ, λησμονῶν πάντα, μαγευθεὶς ὑπὸ τοῦ βλέματός σας, παράφρων καταστάς ὑπὸ τῆς καλλονῆς σας· δις ὁμως δὲν θὰ γείνω.

— Πρόσεξε, εἶπεν ἡ Σάρρα, ἀπελπισθεῖσα ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Πέτρου... Δὲν εἶπον πάντα εἰς τὸν κόμητα... Ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ δν ὀφείλει νὰ τιμωρήσῃ... Ἀλλ' ἔχω τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ ἂν δὲν ἀναχωρήσῃς ἀμέσως μετ' ἐμοῦ, θὰ τῷ τὰς στείλω.

Ἐξήγαγεν ἤδη καὶ ἔπαλλεν αὐτὰς ὡς ὄπλον. Διὰ μιᾶς κινήσεως ἡδύνατο ἐκείνος νὰ τὰς ἀρπάσῃ καὶ ἐξαλείψῃ. Ἀλλ' οὔτε προσεπάθησε. Ἠρξάτο νὰ γελᾷ.

— Ὡραῖος ἔρως, ἀνεφώνησεν, εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀπειλεῖ! συγκινητικὴ τρυφερότης ἡ πατάσσουσα καὶ φονεύουσα! Καὶ λέγετε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε; Τί θὰ ἐπράττετε λοιπὸν ἐὰν μ' ἐμισεῖτε;

— Ὡ! ἀλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι παρεφρόνησα, ὅτι ἀποθνήσκω! Πέτρε, αἰτοῦμέ σε χάριν ἐλέους! Ἐλθέ! Ὡ! ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ σὲ φονεύσω.

— Ἔστω! γινώσκετε ὅτι ὁ θάνατος δὲν μὲ φοβίζει. Τὸν ἐζήτησα, μὲ ἀπέφυγε. Ὅ, σὰς τὸν ὀφείλω· ὑποφέρω μάλιστα τόσον, ὥστε θὰ σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τοῦτο.

— Πέτρε, ἀνέκραξεν ἡ Σάρρα, ὀρέγουσα πρὸς αὐτὸν ἱκετιδὰς χεῖρας...

— Χαίρετε, εἶπε. Μετὰ τὴν ἀπειλήν, ἦν μοι ἀπηυθύνετε, οὐδὲν ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ εἰπώμεν.

Καὶ μετὰ σταθεροῦ βήματος, χωρὶς νὰ στραφῇ, ἐξῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἠθέλησε νὰ κραυγᾷ, ἀλλ' ἡ γλῶσσά της ἐκόλλησε πεπηγυῖα εἰς τὸν οὐρανίσκον της, εἶδε τὸν θαλαμὸν στρεφόμενον περὶ αὐτὴν μετὰ φρικαλέας ταχύτητος, καὶ ἔπεσεν ἐρείσασα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κλιντῆρος.

Μετὰ τινα στιγμὴν ἠσθάνθη ὅτι ἀνήγειρον αὐτὴν καὶ τὴν ἐκάθιζον ἡσυχῶς. Ἐμεινεν ἀδρανὴς καὶ ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι διετέλει εἰς τὸ βάθος ἀβύσσου. Ἦκουσε φωνῆς τινος ὁμιλοῦσης παρ' αὐτῇ.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο ἱκετευτικὴ καὶ κατανυκτικὴ. Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὴν Λευκὴν.

— Διατί θέλετε νὰ τὸν καταστρέψετε, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾶτε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ποῖαν χαρὰν θὰ αἰσθανθῇτε διὰ τοῦ θανάτου του καὶ τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Τὰ πάντα ἐν τῷ βίῳ μου εἶναι ἐρείπια καὶ καταστροφά, ἀπεκρίνατο ἡ Σάρρα· θέλω ὅπως ἡ δυστυχία τῶν ἄλλων ἐξισωθῇ πρὸς τὴν ἰδικήν μου. Τὸ πᾶν ἀς καταρρεύσῃ! ἀς πέσῃ! ἀς καταστραφῇ! Ἐπὶ τίνι δικαίωμάτι νὰ εἰσθαί εὐτυχεῖς, ὅταν ἐγὼ σπαράττωμαι ὑπὸ τόσων ἀληθδόνων; Ἡ εὐδαιμονία σας εἶναι βάσανός μου! Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾶς σύ, ἀφοῦ δὲν μ' ἐννοεῖς.

Ἡ Λευκὴ ἠγέρθη, ἐφαίνετο ὥσεί ὕψη-
λοτέρα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἑλαμπον.

— Ὁ ἔρως δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς παρ' ἐμοί.
ἔπεν. Ἦσυχάσατε ὅμως, κατευνασάσατε τὰ
ζηλότυπα πάθη σας, παραιτήθητε ἀπὸ τοῦ
νὰ θέλητε τὴν καταστροφὴν τοῦ καὶ ἐγὼ
συναινῶ εἰς αἰώνιον χωρισμόν. Σὰς ὑπό-
σχομαι ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀκο-
λουθήσω· θέλετε νὰ καταστρέψῃτε καὶ νὰ
σπαράξῃτε. Αἱ λοιπὸν! θὰ καταστρέ-
ψῃτε τὸ μέλλον μου καὶ θὰ σπαράξῃτε
τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ παραπο-
νεθῶ, ἐὰν ἀντὶ τῆς θυσίας ταύτης δύνα-
μαι νὰ σὰς κάμψω καὶ νὰ σὰς σώσω.

Ἡ Σάρρα ἐθεώρησε τὴν Λευκὴν μέχρι
τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς.

— Συγκατανεύεις λοιπὸν νὰ μὴ τὸν ἐ-
πανίδης πλέον;

Εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τοῦ
μαρκησίου, ἐν χρυσῷ πλαισίῳ ἐκρέματο
εἰκὼν γυναικός. Ἡ Λευκὴ ἐξέτεινε τὴν
χεῖρα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀνευ δισταγμοῦ.

— Εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός μου, ἀ-
νεφώνησε, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

Ἡ εἰλικρίνεια ἐζωγραφίζετο ἐν τῷ τόνῳ
τῆς νεαρᾶς γυναικός. Ἡ Σάρρα ἔσεισε τὴν
κεφαλὴν, εἶτα, σοβαρῶς, ἀφῆκε τοὺς λό-
γους τούτους:

— Εἶσαι καλλιτέρα ἐμοῦ, εἶπε, διὰ
τοῦτο σὲ ἀγαπᾷ.

Ἡ Λευκὴ, τρέμουσα, δὲν ἐτόλμησε πλέον
νὰ τῇ ὁμιλήσῃ. Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώ-
που τῆς Σάρρας ἀποτόμως μετεβλήθη.

Ὑπόκωφος σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῷ θα-
λάμῳ. Ἡ Σάρρα ἔλαβε μηχανικῶς τὴν
δεσμίδα τῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν μία ἀπε-
σπάρθη.

Τὴν ἀνέφξε καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἀναγι-
νώσκῃ. Ἀπέπνεεν ἅπασα βαθεῖαν μελαγ-
χολίαν.

Ὁ Πέτρος ἐμέμφετο ἐαυτοῦ πικρῶς ἐπὶ
τῷ διαπραγνέντῳ σφάλματι. Ἐπεθύμει νὰ
τὸ ἐξαγοράσῃ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς του.

Ἰκέτευε τὴν Σάρραν νὰ μὴ σκέπτηται
πλέον περὶ αὐτοῦ.

Σπουδαία συμπλοκὴ ἡτοιμάζετο διὰ
τὴν ἐπαύριον καὶ εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι
δὲν θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον,
καὶ τὴν ἀπεχαιρέτα ὕστατον.

Ἐπράξεν ὅτι ἦν αὐτῷ ἐφικτὸν ἐν' ἰα-
ποθάνῃ. Οὕτω μάρτυς τῆς συνειδήσεως
του, ἠθέλησε νὰ τιμωρήσῃ ἐαυτόν.

Ἐσκέφθη ὅτι ἂν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ
τότε, ἔπραξε τοῦτο, διότι ἐβασανίζετο
ὑπὸ τῶν τύψεων, καὶ ὅχι διότι δὲν ἠγάπα
αὐτήν.

Οὐδόλως ἐδείχθη δυσμενὴς πρὸς αὐτήν,
ἀλλ' ἐζήτηε τὴν θυσίαν χάριν τῆς τιμῆς.
Καὶ ἐφκντάσθη αὐτὸν πόσον εἶχεν ὑπο-
φέρει...

Ἡ καρδίᾳ τῆς ἑπαλλε, δάκρυα ἀνῆλ-
θον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, καὶ ἔκλαυ-
σεν, ἀλλὰ, τὴν φορὰν ταύτην, ὅχι ἐκ λύ-
σσης ἢ ζηλοτυπίας.

Μεθ' ὃ ἤρπασε τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐρ-
ριψεν αὐτάς εἰς τὴν ἀντεραστρίαν τῆς.

— Λάβε καὶ καυσέ τας, εἶπε διὰ τρο-
μερᾶς φωνῆς.

Ἡ Λευκὴ ἀφῆκε κραυγὴν παράφρονος
χαρᾶς, ἤναψε κηρίον, καὶ παραχρῆμα ἡ
μόνη ὕλική μαρτυρία τοῦ σφάλματος ἐξη-
φανίσθη.

Ἡ Σάρρα ἐθεώρησε πίπτοντα τὰ καί-
μενα τεμάχια αὐτῶν καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι
μετὰ τοῦ ἀναθρώσκοντος λεπτοῦ καπνοῦ
ἀφίπτατο καὶ τὸ μισὸς τῆς.

— Ἐστὼ εὐδαίμων, ἀπὸ δύναται εἰ-
σέτι νὰ ἦναι!... Σοὶ τὸν δίδω...

Καὶ ἀποσύρουσα τὰς ὑπὸ τῆς Λευκῆς
ἀσπαζομένας χεῖράς τῆς:

— Εὐχου τῷ Θεῷ ὅπως λησμονήσῃ.

Ἐρριψεν ὕστατον βλέμμα πρὸς τὸ
μέρος τὴν θύρας, ἀφ' ἧς ὁ Πέτρος ἐξῆλθε,
καὶ σταθερωτέρως, σχεδὸν ἀνακουφισθεῖσα,
ἐξῆλθε.

Κατελθοῦσα τὴν κλίμακα εὔρε τὸν
Φροσσάρ ἀναμένοντα αὐτήν. Δι' ἐνὸς
βλέμματος ὁ ἀγαθὸς νεανίας ἐμάντευσε
τὴ συνέβη. Εἶδε τὴν Σάρραν μεταμορφω-
θεῖσαν.

— Ποῦ μέλλω νὰ ὑπάγω τώρα; εἶπε,
σκεφθεῖσα τὴν ἐπιστολὴν τῆς. ἦν ὁ κό-
μης ὥφειλε νὰ ἔχῃ ἤδη εἰς τὰς χεῖράς
του... Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιστρέψω οἰκάδε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ
Φροσσάρ.

Ἡ Σάρρα ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ· εἶτα,
κλίνας τὸ μέτωπον:

— Ὁ σύζυγός μου ἤξεύρει τὴν ἀλή-
θειαν.

— Ὅχι, κυρία, εἶπεν ὁ νεανίας. Τὸ
γραμμάτιον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶχετε δώσῃ ὁ-
πως ἐγχειρισθῇ, τὸ ἔλαβον... Μὲ συγχω-
ρεῖτε... τὸ ἔσχισα χωρὶς νὰ τὸ ἀνα-
γνώσω... Ὅθεν ἐπανελάθετε εἰρηνικῶς εἰς
τὴν οἰκίαν σας... Τὸν χρόνον τῆς ἀπου-
σίας σας διεθέσατε εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κ.
Στέβαρτ... Ἄν δὲν εὔρετε τὴν εὐδαιμο-
νίαν, θὰ ἔχητε τοῦλάχιστον τὴν ἡσυχίαν.

Ἡ Σάρρα ἔτεινε, χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ,
τῷ Φροσσάρ τὴν χεῖρα, ἦν οὗτος ἐσφιγξε
μετὰ συγκινήσεως. Καὶ ἀναβάσας ἐπὶ τοῦ
ὀχήματος ἐπέστρεψεν οἰκάδε.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Πέτρος καὶ ἡ Λευκὴ
περιεπάτουν ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας τοῦ σι-
δηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Λυόν, ἀναμέ-
νοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοι-
χίας. Ἡ νεαρὰ θυὰς ἐσίγα, ἀπολαύουσα
ἀπλήστως τῶν τελευταίων στιγμῶν, ὥς
εἶχον νὰ διέλθωσιν ὁμοῦ.

Ὁ Σεβεράκ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν
του, ἡ δὲ Λευκὴ ἔμενεν εἰς Παρισίους.
Αὕτη τὸ ἐπεθύμει καὶ ἐκεῖνος ἠνέχθη τὴν
ἐπιθυμίαν τῆς ὥς διαταγὴν.

Ἡ δὲ τὰ δύο ταῦτα λατρευόμενα ὄντα,
χωρίζόμενα ὑπὸ εἰδους τινοῦ αἰδοῦς ὑπὸ
τοῦ σφάλματος αὐτοῖς ἐγερομένης, ἔμελ-
λον, ἐσκέϊ ἴσως, νὰ ἀποχαιρετισθῶσιν.

Εἰκοσάκις ὁ Πέτρος, ἐν τῇ ὁδηγήσασθαι
αὐτοὺς ἀμάξῃ, ἦτο ἑτοιμὸς νὰ φωνήσῃ:
«Σύγγνωτέ μοι, λησμονήσατε μ' ἐσώ-
σατε ὅπως μὲ ἀφήσητε νὰ ὑποφέρω; Ἀ-
γαπῶ ὑμᾶς τόσο!».

Εἶχεν ἐγείρῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς
Λευκῆς. Ἦτο τόσῳ κατηφής, ὥστε δὲν
ἐτόλμησε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, φοβούμενος μὴ

τὴν προσβάλῃ. Καὶ κατατεθλιμμένος ἐ-
σκέπτετο, ὅτι μετὰ τινα λεπτὰ θὰ ἦτο
μακρὰν αὐτῆς, ἦν ἴσως δὲν θὰ ἐπανεβλέπε
πλέον.

Ἀναμφιβόλως ἡ σκέψις τοῦ ἀνταπεκρί-
νετο πρὸς τὴν τῆς Λευκῆς, διότι ἡ νεαρὰ
γυνὴ τὸν ἐθεώρησε. Ἐλαβε τὴν χεῖρά τῆς
καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἰσχυρῶς, ὥσεί μὴ θέλων
νὰ χωρισθῇ πλέον ἀπ' αὐτῆς. Ἐμειναν
οὕτω, ἀκίνητοι, ἰστάμενοι πρὸ τοῦ βαγο-
νίου, ἐν ᾧ ὁ Σεβεράκ εἶχε θέσῃ τὰ πράγ-
ματά του. Φρικώδη ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν
αὐτοῖς ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου,

— Ἐμπρός, κύριοι, εἰς τὰς θέσεις σας...

Ἡ στιγμὴ ἦν ἐφοβοῦντο ἐφθασεν, ὥ-
φειλον ν' ἀποχαιρετισθῶσι.

Ὁ Πέτρος ἐποίησε προσπάθειάν τινα.

— Λευκὴ, εἶπε, σὰς συνιστῶ τὴν μη-
τέρα μου. Ἀναχωρήσαντός μου, θὰ δια-
τελῇ μόνη· ἐπειδὴ δὲ μὲ ἀγαπᾷ φιλοστόρ-
γως, θὰ θλιβῇται πολὺ. Ἀντικαταστήσατέ
με παρὰ τῇ δυστυχεῖ γυναικί. Τρέφετε
δι' αὐτὴν τὸ φίλτρον, οὐτινος ἐφάνην ἀ-
νάξιος ἐγὼ. Καὶ ἂν δὲν ἐπιστρέψω... δι-
ότι δέον πάντα τις νὰ προβλέπῃ, νὰ μὴ
ἐγκαταλείπητε αὐτὴν ποτέ. Μοὶ τὸ ὑπό-
σχεσθε;

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἐθεώ-
ρησε τὴν Λευκὴν ἀνυπομόνων. Μὴ δυνα-
μένη ν' ἀποκριθῇ ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως
καὶ τρέμουσα κατένευσε μόνον καὶ ἔτεινε
αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐδράξατο αὐτῆς μετὰ
πάθους καὶ τὴν ἔθλιψεν εἰς τὰ χεῖλη του...
Ἀποσπασθεὶς δ' ἐξ αὐτῆς ἀνῆλθεν εἰς τὸ
βαγόνιον. Αὕτη ἦτο ὀρθία, εἰς τὴν βαθ-
μίδα, πρὸ τῆς ἀνεωγμένης θύρας.

Ὁ Πέτρος προσήλκυ τὰ βλέμματα ἐπ'
αὐτῆς, ὁπότε ἤκουετο ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλ-
λήλου κράζοντος:

— Κυρία, ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ.

Ἡ γυνὴ ἐστράφη. Ἡ ἀποβάθρα ἦτο
κενὴ· Εἶδεν ἐαυτὴν μόνην μένουσαν ὀπίσω,
ἐνῷ ἐκεῖνος, δν ἐλάτρευεν ἀπεμακρύνετο,
καὶ εἶπε καθ' ἐαυτήν:

— Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον!

Δύναμις, ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς της
τὴν παρέσυρε καί, δι' ἐνὸς σκιρτήματος
εὔρεθη ἐν τῷ βαγονίῳ παρὰ τὸν Πέτρον.

Οὗτος ἀφῆκε κραυγὴν. Ἡ ἀμαξοστοι-
χία ἀνεχώρησεν.

Κ'

Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀναχωρήσεως τῆς
Λευκῆς καὶ τοῦ Πέτρου, ἡ κόμησσα Κα-
ναλὲλ ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Οἱ ἰατροὶ
ἔλεγον ὅτι ἐκφυλόγησεν. Ἡ ἀγαθὴ Στέ-
βαρτ, ἥτις δὲν εἶχεν ἀναχωρήσῃ, ἐνεκα-
τέστη παρ' αὐτῇ, ἐπεμελεῖτο αὐτῆς μετ'
ἀξιοθαυμάστου ἀφοσιώσεως, καὶ ἐχάρη
λίαν βλέπουσα αὐτὴν ἐκτὸς κινδύνου.

Ὁ κόμης, τὰς φρικαλεωτέρας ὁδύνας
ὑποστάς, ἤρξατο τρέφων ἐλπίδας περὶ
τῆς ἀναρρώσεώς της. Ἀλλ' αὕτη δὲν ἀνέ-
λαβεν εἰσέτι πλήρης τὰς δυνάμεις, ἦτο
λίαν ἐξησθενημένη καὶ ἐν μαρασμῳδεῖ
καταστάσει, ὡς ὠραῖον ἄνθος, ὅπερ φέρει
κεκρυμμένον τὸν σκώληκα ἐν αὐτῷ.

Ἐξηπλωμένη ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς κλιν-

τῆρι, ἀφίει νὰ ρέωσιν αἱ ἡμέραι της μὴ προφέρουσα λέξιν καὶ θεωροῦσα εἰς τὸ κενόν.

— Ὅτε ὁ κόμης, ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς ἀναρρώσεως, τῇ ἔλεγεν :

— Ὑποφέρετε; ἐμεῖδία καὶ ἀπεκρίνετο πρῶτος :

— Ὁχι.

Ἡ γέρθη ἐν τούτοις ὅπως παραστῇ εἰς τὸν γάμον τοῦ Φροσσάρ, εἰς δὲ ὁ Μερλώ, συμπαθήσας αἰφνης, ὅπερ ἐφάνη ἀνεξήγητον, συνήνεσε νὰ παραχωρήσῃ τὴν κόρην του.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ὑστάτη ἀκτίς τοῦ ἀστρου ἐκείνου, τοῦ ἐπὶ τρία ἔτη ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ λάμπαντος.

Ἡ κόμησσα ἐφάνη θελκτική, ὡς εἰς τὰς ὥραιας ἡμέρας τῆς εὐτυχίας της. Δὲν ἠθέλησε νὰ πικράνῃ τὴν τελετὴν ταύτην, καὶ ἀπέτινεν οὕτω, κρυφίως, ὑφισταμένη ὁδυνῆρας ἀγωνίας, τὸ τῆς εὐγνωμοσύνης χρέος τὸ εἰς τὸν Φροσσάρ ὀφειλόμενον.

Ὁ κόμης, κατατεθλιμμένος, ἐκαλέσατο αὐτὴς τοὺς ἰατροὺς ἐν συμβουλίῳ.

Οὗτοι οὐδὲν εἶδον καὶ κατέταξαν τὸ ὕψ' οὐ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔπασχε δεινὸν ἐν τῇ εὐρείᾳ κατηγορίᾳ τῶν νευρικῶν ἀσθενειῶν.

Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς σχολῆς, μαθὼν τὴν ἀγγλικὴν καταγωγὴν τῆς Σάρρας, ἀφῆκεν ἐγειρόμενος τῆς ἑδρας του τὴν λέξιν «spleen», — ἰδιόζουσα τῷ ἀγγλικῷ ἔθνει νόσος, προσερχομένη ἐκ μελαγχολίας, — καὶ συνεβούλευσεν ἀλλαγὴν κλίματος.

Ὁ κόμης πρότεινε τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ συζύγῳ νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἰταλίαν.

Συνήνεσεν. Ἐκεῖ ἡ ἀλλαχὺ τί ἐσθμαίνει;

Διέμειναν εἰς Νεάπολιν ἐφ' ὅλον τὸν χειμῶνα, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς χλόης καὶ τῶν ἀνθέων, ὑπὸ ἀκτινοβόλον ἥλιον καὶ θαυμάσιον ὀρίζοντα.

Δὲν ἰάθη ὁμως, ἀλλ' ἦτο ὠχρὰ καὶ κατηφής. Οὐδὲν ἱαματικὸν φάρμακον ἀφικνεῖτο μέχρι τῆς καρδίας της. Τῷ ἔαρι, ἐπεθύμησε νὰ μεταβῇ εἰς Ἰρλανδίαν, εἰς τὰς ἰδιοκτησίας, ἃς ἡ θετὴ μήτηρ της τῆς εἶχεν ἀφήσῃ.

Μεθ' ἡδονῆς πανεῖδε τὰς κονιορτώδεις ἐκείνας ὁδοὺς, ἃς εἶχε διαδράμῃ, γυμνόπορος, ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ της. Ἐκ τοῦ ἀέρος καὶ τῶν λειμῶνων αἱ παρειαί της ἀνέλαβον ὀλίγον αἶμα. Ἐφάνη ἀναζῶσα.

Ὁ κόμης, ὑπερχαρής, ἐνεκατέστη εἰς τὸν πύργον τοῦ Dunloe, ἀρχαίαν φεουδαλικὴν οἰκοδομήν, κλίνουσας πρὸς τινὰ λίμνην. Διωργάνισεν ἐκδρομάς. Ἐπεσκέφθησαν τὸ μέρος ἐν ᾧ οἱ ἐπιδρομεῖς Δανοὶ ἠττήθησαν καὶ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν Σαξόνων. Ἐλεμβοδρόμησαν ἐν τῇ χλοερόχθῳ λίμνῃ. Ἡ Σάρρα ὑπεχώρει εἰς πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ὁ κόμης.

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ἐλεμβοδρόμουν ἐπὶ τῆς λίμνης, ἔπεσεν ἐν αὐτῇ ἡ ράβδος τοῦ κόμητος, ἣν ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα. Αὕτη συνεστράφη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξηφνίσθη. Ἐκπληττομένου δὲ ὅτι δὲν τὴν ἐβλεπεν ἀνερχομένην ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, λεμβούχος τις ἔλαβε τὸν λόγον.

— Δὲν θὰ τὴν ξαναῖδῃτε πλέον, εἶπε, ἔδω ὅ,τι πέφτει μεσ' στὸ νερό, μὰ γὰρ μιὰ στιγμὴ, δὲν ἀνεβαίνει πλεῖα. Οἱ γέροι μας λέγουν ὅτι μιὰ νεαρίδα εἶναι στὸν πᾶτω τῆς λίμνης καὶ φυλάγει ὅσα πέφτουν μέσα.

Ὁ κόμης ἐμεῖδισεν ἐπὶ τῇ ἀφελείᾳ ἐξηγήσει καὶ ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα εὐχαριστήσεως τῷ ναύτῃ.

Ἡ Σάρρα ἐκρέμασε τὴν χεῖρά της ἐν τῷ κυανῷ ὕδατι ὅπερ ἔρρευσε κατὰ μήκος τῶν λευκῶν δακτύλων της, καὶ θεωροῦσα τὴν γαληνιαίαν ἔκτασιν τῆς λίμνης, ἐν ᾗ ἀντανέκλα τὸ οὐράνιον χρῶμα καὶ ἡ χλόη τῶν ὄχθων ἐτονθόρυσεν.

— Ἰδοὺ ὠραίος τόπος.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ προσήγγισαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ δὲν ἐγένετο πλέον λόγος οὔτε περὶ λίμνης οὔτε περὶ νηρηίδος.

Τῇ ἐπαύριον ὁ κόμης, ἀφοῦ ἀνέωξε τὰς ληθείας διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολάς, κατῆλθεν ὅπως δώσῃ διαταγὰς. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ κόμητος ἡ Σάρρα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον, ἀναμένουσα τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖ, ἀνεωγμένη τις ἐπὶ τραπέζιου ἐπιστολὴ εἴλκυσε τὴν προσοχὴν της. Τῇ ἐφάνη ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν γραφὴν τῆς Λευκῆς. Ἡ γέρθη καὶ τὴν ἔλαβεν. Ἦτο πράγματι τῆς γυναικὸς τοῦ Πέτρου. Λέξεις ἐφείλκυσαν τὰ ὁματὰ της, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναγνώσῃ.

— Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας θὰ εἶμαι μήτηρ, ἀγαπητέ μοι θεέ... Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀγαπᾷτε τὸ τέκνον τοῦτο, ὅπερ ὁ Θεὸς στέλλει ἡμῖν...

Ἡ Σάρρα ἔφθε τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀντεραστρίας της, θριαμβευούσης ἤδη καὶ εὐδαίμονος. Ἐμεινεν ὀρθία, ἄφωνος καὶ ἀγρία, εἰτα φρικώδεις λυγμοὶ ἔσεισαν τὸ στῆθός της, σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἐξῆλθον τοῦ στόματός της, καὶ, φεύγουσα τὰ βλέμματα, ὤρμησεν ἔξω τοῦ πύργου, ὡς παράφρων, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τινὰ δένδρo στοιχίαν τοῦ κήπου.

Ὁ κόμης ἐπανῆλθε καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς τὰ δώματά της, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρε. Κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον, ἐκάλεσεν, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή. Ἐκπληκτος, ἐζήτησε πληροφορίας, ἀλλ' οὐδεὶς εἶχεν ἰδῇ τὴν κόμησσαν. Τέλος εὔρε τὰ ἴχνη τῶν βηματῶν τῆς Σάρρας κατὰ τῆς κλίμακος, ἡκολούθησεν αὐτὰ κατὰ μήκος τῶν δένδρo στοιχιῶν. Ἀφίκετο οὕτως εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἔνθα ἐξηκολούθησε βαίνων.

Εἰς τὴν ὄχθην τοῦ βαθέος ὕδατος δύο μικροὶ πόδες βαθέως ἐσημειοῦντο ἐν τῇ γῇ, ὡσεὶ ἐκεῖ ἔστη ὅπως προσευχηθῇ καὶ κατόπιν νὰ ποιήσῃ τὸ ἄλμα. Πέραν, οὐδὲν ἐφαίνετο.

Ὁ κόμης ἀφῆκε κραυγὴν, ἔρριψε περὶ αὐτὸν ἀπαιτι βλέμμα. Ἡ λίμνη ἐξετείνετο λαμπρά, ἀκίνητος καὶ σιγηλή.

Ἡ Σάρρα μετέβη παρὰ τῇ νηρηίδι ἵνα τῇ εἴπῃ τὸ θλιβερὸν μυστικόν της.

Ι. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ, ΕΞΕΔΟΘΗ

ΠΛΟΥΣΙΟΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

(ΕΤΟΣ 5)

Σύγκειται ἐκ 450 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀπεικονίζεται ἐν μικρῷ ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ φυσιογνωμία τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόνων φωτοτυπικῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθέντων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι: διηγήματα, ἡθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραματὰ, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰ καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαίρους, ἐπιγράμματα, σκαλαθόρματα, γρῶμικά, βιογραφικὰς σημειώσεις, ἀνέκδοτα, γελιογραφικὰς παραστάσεις, κλπ. κλπ. — **Συνεργᾷται ὑπὲρ τοὺς 80**, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891 ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστετέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρόνων ἐλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπινθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔλληνες, διερχόμενοι τὰς 450 χαριεστάτας σελίδων τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν μικρῷ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ: ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ:

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8

Διὰ τὰς ἐπαρχίας:

Χαρτόδετον φρ. 3 50. — Χρυσόδετον φρ. 4 50

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἑκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν τῆς ἀναδίδεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΜΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Εἰς τὸ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10